

Poznání, které tě nemůže nechat lhostejným!

Vstoupili jsme do nového roku 2013, který ještě téměř celý leží před námi – nedotčený a nepoznaný. Nám lidem je vlastní, že všechno nové a nepoznané v nás vyvolává otázky, a tak máme příležitost klást si je vždy i na přelomu roků. Jsme zvědaví, co nám nový rok přinese, jaký bude.

Známe však i jiné zvědavé otázky, které nevyvolává změna kalendáře, ale jsou spojeny s jistou očekávanou úchvatnou událostí. Lidé žijící bez Boha se jimi vůbec nezabývají, kdežto nám věřícím se chtě nechtě vtírají. My věříme, že starý hříšný svět pomine a že vstoupíme do světa nového, kde bude všechno jiné. A právě v tomto očekávání se rodí otázky.

Navzdory tomu, že v onom novém světě se setkáme s tím, „co lidské oko nikdy nevidělo, ani žádné ucho neslyšelo, co člověka ani ve snu nenapadlo“, přece si ve své pozemské naivitě dokreslujeme, na co naše poznání nestačí.

Tak nás například zajímá, jak bude vypadat naše nové tělo. Co o něm můžeme říct? Bude úplně odlišné od těla starého? Poznáme druhé lidi, se kterými jsme žili zde na zemi? A poznají oni nás?

K těmto otázkám se váže sdělení, které apoštol Pavel napsal v dopise filipským věřícím: „Naše pravá vlast je tam, kde je Ježíš Kristus, a my se těšíme, že se k nám odtud vrátí, aby naše slabá a smrtelná těla proměnil a dal jim stejnou podstatu, jakou mělo jeho tělo po vzkříšení.“ (Fp 3,20-21 – SNC)

Naše těla budou obnovena a proměněna. Jako Bůh nechává vyrůst ze žaludu dub, a jako z malé cibulky vyroste nový tulipán, tak dostaneme při vzkříšení nová těla. Budou to těla neporušená, bez ochablosti, bez poskvrnění. Těla podobná tělu Kristovu po zmrtvýchvstání.

Pokud tě zajímá, jakou podstatu nové tělo bude mít, tak odpověď na tuto otázku se nám nabízí při pohledu na tělo našeho Pána po jeho vzkříšení. Ze zpráv Bible víme, že mezi zmrtvýchvstáním a odchodem k nebeskému Otci Ježíš strávil ještě čtyřicet dní mezi lidmi. Všichni, kdo se s ním setkali, se mohli přesvědčit, že neměl jakési nehmotné, čistě duchovní tělo. Právě naopak, lidé ho viděli a mohli se ho dotýkat. Nezejevoval se jako mlhavý přízrak. Před lidmi předstupoval v těle – a to takovém, které navazovalo na tělo, jaké měl před svou smrtí. Bylo to tělo, které mělo maso a kosti. Bylo to tělo natolik skutečné, že šel s učedníky po cestě do Emauz, že se před Marií objevil jako „zahradník“ a že s učedníky posnídal u Galilejského jezera. Ježíš měl skutečné tělo. (Lk 24,13-35; Jn 20,10-18; Jn 21,12-14)

Na druhé straně je třeba poznamenat, že jeho tělo nebylo jakýmsi klonem jeho těla pozemského. Marek píše, že Ježíš se zjevil „v jiné podobě“. (Mk 13,12 – ČEP) I když to byl on, přece byl odlišný. Natolik odlišný, že ho Marie Magdalská u otevřeného hrobu nepoznala, nebo že ho učedníci na cestě do Emauz či na břehu jezera považovali za kohosi neznámého. Ačkoli vyzval Tomáše, aby se dotkl jeho těla, aby uvěřil, že je to on, přece bezprostředně předtím přišel do místnosti zavřenými dveřmi. (Jn 20,14; Jn 21,1-4; Lk 24,16; Jn 20,26)

Co nám tedy prozradí tělo zmrtvýchvstalého Ježíše? Jediné, co o něm víme je, že mělo takovou podstatu, jakou nikdo na světě předtím neviděl. A to stejné můžeme říct o tělech, která dostaneme po vzkříšení nebo proměnění: Budou mít takovou podstatu, jakou nikdo na světě předtím neviděl.

Ale jsou i další otázky, které nás zde napadají a které nám zatím zůstanou nezodpovězeny. A tak se ptáme: Budeme si natolik podobní, aby nás druzí poznali? (Zde je jediná rada: Netrapme se tím, že budeme potřebovat jmenovky!) Budeme moci prostupovat zavřenými dveřmi? (Jediná útěcha: Možná budeme schopni dělat mnohem víc!) Budeme mít na svých tělech jizvy, které jsme zde na zemi utržili? Budeme poznamenáni stopami pozemského života?

To všechno jsou zajímavé otázky, na které nám nejdůležitější odpověď dal Petr, když napsal, že Ježíšovým utrpením „jsme byli uzdraveni“. (1 Pt 2,24) Proto se můžeme odvážit předpokládat, že v nebesích bude jizvami poznamenán jenom náš Spasitel Ježíš Kristus. Jizvy na jeho těle budou trvalou památkou na utrpení a rány, které na našem místě podstoupil.

Bůh chce naše těla obnovit a apoštola Pavla pověřil, aby nám podal alespoň takové informace, které nyní v našem porušeném těle můžeme pochopit. Proto se povzbudme tím, že naše nové tělo „bude jiné než to dosavadní... bude žít věčně... To nynější je slabé, to budoucí bude plné sil...“ (1Ts 15,42-44)

V novém těle budeme žít věčně. Co je nyní křivé, bude narovnáno. Co je slabé, bude silné. Jestli nás bolí klouby a trápí artritida, pak věřme, že nové tělo nám ji připomínat nebude. A jestli má dnes někdo srdeční potíže, v novém těle bude zdrav. Ani zhoubná nemoc se nového těla nedotkne. V novém těle se bude každý radovat stálým zdravím a novým myšlením.

A kdyby Bůh připustil, aby naše tělo musela být uložena do hrobu, dříve než Ježíš přijde, pak věřme, že při slavném Ježíšovu návratu budou Boží mocí probuzena k novému životu.

Není to úžasné, že máme tuto pevnou naději?

Jiří Drejnar